

щеря си, и за положеніето въ което щѣше да я остави.

Графинята му са обѣща че ще земе съ себеси Кармена, и ще остави при себеси, въ кѣщата си, племенницата си до деня на свадбата ѝ съ Фернанда.

Старецьтъ, който едва можаше да говори, иска за съ погледъ одобреніето си; той протегнѣ рѣка къмъ Аиша, която бѣ колѣничила до леглото му . . . и ѝ пришушнѣ тѣзи думы на ухото ѝ: . . . « Да имъ кажешъ, дѣще моя . . . че опазихъ обѣщаніето си до послѣднія си часъ! . . . »

Послѣ, благослови възлюбленната си дѣщеря, произнесе името на Фернанда, и душата на праведника са възнесе на небето.

Изъ найнапредъ графинята остави свободна племенницата си да са предаде на скѣрбѣта си. Но по-дирь нѣколко дни, като показваше вынѣжы къмъ нея найживостны знакове на съчувствіе и любовь; рече ѝ, че важны работы изисквали непременно връщанѣто ѝ въ Мадритъ и ѝ напомни послѣднитѣ распорежданія на баща ѝ.

Кармена не искаше да са отдѣли отъ Аиша, и Аиша, въ тѣзи обстоятелства, не можаше да остави осиротѣлата си сестра. И тѣй графинята предложи да отидѣтъ и двѣтъ съ нея, и тѣ го приѣхж. Но като повика на страна Кармена попыта я, коя е Аиша.

« Моя сестра, отговори пристодушнѣ Кармена.

— Но коя е тя?

— Не знаѣж.

— Кое е рожденіето ѝ?

— Не ми е казала тя нищо за туй, нито баща ми.

— Но фамиліята ѝ? родителитѣ ѝ?

— Нема нужда, защото ми е сестра. »

Тѣзи свѣдѣнія не задоволихж любопытството на графинята. Като са обърнѣ тогасъ къмъ Аиша, и съ найочарователныя си погледъ, съ найсладкыя си гласъ, и съ знаковетѣ на найголѣмо съчувствіе:

« Коя си? попыта я.

— Сестра на Кармена, приета дѣщеря на донъ Жуана д'Агвилара.